

Οι κανόνες του παιχνιδιού συγκρούονταν με το υλικό....

> «Πολύ κακό για το τίποτα» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ

Δεν αναφέρω το όνομα του θιάσου. Όπως και τα ονόματα άλλων συντελεστών της παράστασης. Κατ' ακρίβεια δε θα 'πρεπε να αναφέρω ούτε και το όνομα της σκηνοθετίδας, αλλά δεν το μπόρεσα και κοίταξα ένα παλιό τεύχος του «Αθηνονόματος» για να το βρω. Τα «λοιπά στοιχεία» της παραγωγής μένουν άγνωστα για τον Κύπριο θεατή, επειδή δεν αναγράφονται στο πρόγραμμα. Η υπεύθυνη για την οργάνωση του Μήνα Ελληνικού Θεάτρου εταιρεία

στών φωτισμού, συνθετών απουσιάζουν. Απουσιάζουν επίσης και τα ονόματα των συγγραφέων... Ποιος έγραψε το «Σεσουάρ για δολοφόνους»; Ποιος το «Συνέβη και όποιος θέλει το πιστεύει»; Το πρόγραμμα δεν το λέει, να φάει το αποσιωπά. Ελπίζω, τουλάχιστον, οι πολλοί θεατές των δύο παραστάσεων του «Πολύ κακό για το τίποτα» να είχαν υπόψη τους ότι πρόκειται για σαιξπηρική κωμωδία. Σε ποιανού τη μετάφραση παιζόταν; Μπα...

Η απουσία των στοιχείων ταυτότητας μιας οποιασδήποτε παραγωγής αποτελεί ασέβεια προς τους συντελεστές και προς τους θεατές. Αλλά η σπριτωτική αυτής της απουσίας είναι βαθύτερη. Δεν ξέρω για το «Συνέβη...», δεν το έχω δει, αλλά η ίδια η φύση των δύο άλλων παραγωγών είναι τέτοια που εκτός από το όνομα των πρωταγωνιστών με την αίγλη της ευρείας τηλεοπτικής απήχησης ή ακόμα και αιγλής μαζικής αναγνωρισιμότητας, όλα τα υπόλοιπα δεν έχουν σημασία. Τα ονόματα και τα πρόσωπα των πρωταγωνιστών θεμελιώνουν το «Πολύ κακό για το τίποτα», και ας μη μιλάμε για το «Σεσουάρ», αλλά για Σαίξπηρ. Όλα τα άλλα συστατικά της παραγωγής είναι δευτερευούσης σημασίας, όποτε ήμουν

Το «Πολύ κακό για το τίποτα» δεν ήταν κατάλληλο για να χρησιμοποιηθεί ως βάση για μια «προσωποπαγή» παράσταση, μια και δε μπορούσε να προσφέρει στο Χάρη Ρώμα και τη Ρένια Λουιζίδου ούτε συνεχή σκηνική παρουσία, ούτε και το λεκτικό ζουμερό και αιχμηρό χιούμορ του κειμένου μπορούσε να αποδοθεί με τηλεοπτική υποκριτική.

άδικη πριν από τις λίγες γραμμές όταν καταλόγιζα αυτές τις παραλείψεις στην προβολή της παράστασης στη διοργανώτρια εταιρεία.

Φοβερά κοινότοπο, αλλά θα το πω. Μια παράσταση που εκμεταλλεύεται το δημιουργημένο από πριν και από άλλα μέσα όνομα δίνει δικαιώματα στο θεατή της να αγνοεί όλες τις άλλες της πτυχές και να απαιτεί μεγάλη δόση αυτού που του έχουν υποσχεθεί. Με άλλα λόγια, αν μια παράσταση βασίζεται, π.χ., στο όνομα του Πέτρου Φιλιππίδη, τότε ο θεατής έχει την απαίτηση να δει το δημοφιλή κωμικό α) να παραμένει πολλή ώρα στη σκηνή, β) να κάνει όλα του τα κωμικά κόλπα γνωστά από την τηλεοπτική οθόνη, γ) να ξεπεράσει τις προσδοκίες του κοινού. Από τον Αλέξη Γεωργούλη π.χ., απαιτείται μεγάλη δόση γοητείας, και ούτω καθ' εξής. Αυτοί είναι οι κανόνες του εμπορικού θεάτρου, και όποιος έχει άλλες θεατρικές ανάγκες, απλώς δεν πρέπει να βρίσκεται εκεί. Στη συγκεκριμένη παραγωγή οι κανόνες του γνωστού παιχνιδιού, όπως τους δια-

τυπώσαμε πιο πάνω, έρχονταν σε σύγκρουση με το υλικό. Όσο υποτονισμένο και να ήταν το κουτσουρεμένο κείμενο, όσο ασήμαντη και να ήταν η παρουσία του σκηνοθέτη, όσο αδικαιολόγητος και ασυνεπής και να ήταν ο ενδυματολογικός εκσυγχρονισμός, όσο χωρίς κόπο, γούστο και φαντασία να ήταν το σκηνικό, όσο και να ένιωθε ο υπόλοιπος θίασος απαλλαγμένος ευθυνών, η κωμωδία του Σαίξπηρ αντιστεκόταν στο θεατρικό είδος που την υπέταξαν. Το «Πολύ κακό για το τίποτα» δεν ήταν κατάλληλο για να χρησιμοποιηθεί ως βάση για μια «προσωποπαγή» παράσταση, μια και δεν μπορούσε να προσφέρει στον Χάρη Ρώμα και τη Ρένια Λουιζίδου ούτε συνεχή σκηνική παρουσία, ούτε και το λεκτικό ζουμερό και αιχμηρό χιούμορ του κειμένου μπορούσε να αποδοθεί με τηλεοπτική υποκριτική. Ως αποτέλεσμα, η παράσταση δεν ξεπέρασε τις προσδοκίες του κοινού που ήρθε να παίξει με τους κανόνες του εμπορικού θεάτρου. Υποψιάζομαι ότι μπορεί να τον απογοήτευσε κιόλας.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνοθεσία: Ράνια Οικονομίδου.

Παίζουν: Χάρης Ρώμας, Ρένια Λουιζίδου,

Γιάννης Καρατζογιάννης, Άγης Εμμανουήλ,

Θάλεια Ματίκα, Σπύρος Σοροφιανός, Χάρης

Αγγέλου, Νίκος Γιαννακός, Γιώργος

Γιαννακάκος, Γιάννης Στόλας, Δημήτρης

Καρατζιάς, Θωμάς Γκάγκας.

Γαλαξίας ετοίμασε μια ενημερωτική έκδοση, αφιερωμένη και στις τρεις παραστάσεις του «Μήνα...». Τίτλος, φωτογραφία πρωταγωνιστών, ονόματα ηθοποιών και σύντομη... περίληψη της υπόθεσης αποτελούν τα «απαραίτητα» στοιχεία των παραγωγών, ενώ τα ονόματα σκηνοθετών, σκηνογράφων, ενδυματολόγων, σχεδια-